

TRILER

Mrazivé
leto

MANUELA MARTINI

Frankovi a Juliusovi, Charlotte, Dennesovi a Stevenovi

JEDEN

Zasa to začula. Šumenie fontány. Či skôr dunenie. Ako by sa odkiaľsi z diaľky ozýval motor. Jeden, dva, tri, štyri – koniec. Jeden, dva, počítala, prestávka, potom opäť dunenie. Jeden, dva – koniec. Čakala, počítala, tentoraz sa dostala po štyri, potom sa to začalo znova. Ten zvuk ju zobudil vždy, keď už takmer zaspávala, až sa nakoniec začala spánku báť. Bála sa jeho bezťažovej náruče. Hučanie ju vždy vydesilo, nedovoľovalo jej len sa tak voľne vznášať. Čakala, načúvala, pretiahla si perinu cez uši, zalezla pod ňu, ale nič nepomáhalo. Odkiaľ sa to berie? A čo to vôbec je?

Asi nejaké čerpadlo, tvrdila mama, ktorá však ten zvuk ešte ani raz nepočula. Vlastne ho nepočul vôbec nikto. Len ona. Už štyri dni. Nesmiem to počúvať, vravela si, snažila sa o to. Ale už to tu bolo znovu. Hukot. Vatu, pomyslela si. Musím si napchať do uší vatu.

Odhodila perinu, bosá prešla po studených dlaždičkách na chodbu, okolo otvorených dverí do maminej spálne. Počula jej hlboké, pravidelné oddychovanie. Ako to, že ona môže spať? pomyslela si Lyra a uvedomila si, že sa hnevá. Mama ju nechávala po večeroch samu a zabávala sa na večierkoch, o ktorých však tvrdila, že nie sú ani zďaleka také zábavné, ako si Lyra predstavuje. Mama chodila do postele neskoro, okamžite tvrdo zaspala a ráno sa s nechutne dobrou náladou objavila v Lyrinej izbe a hlaholila: „Dobré ráno, Lyra! Máme tu nový, nádherný deň!“

Zato Lyra nemohla zaspať, často sa jej snívali bláznivé sny a ráno si pripadala ako prejdená parným valcom. A teraz ešte toto dunenie. Život je hrozne nespravodlivý!

V kúpeľni sa rozhodla nerozsvietiť, pretože by sa prebrala ešte viac. Zo zásobníka vedľa zrkadla potme odtrhla niekoľko útržkov vaty z kozmetických tampónov a napchala si ich do uší. Ako Odyseus a jeho muži, pomyslela si, ktorí nesmeli počuť spev Sirén, pretože inak by boli stratení. Minulý týždeň písali písomku z dejepisu a Lyra splietla všetky dátumy a obdobia vládnutia najrôznejších hlúpych kráľov. Načo je to všetko vôbec dobré? Prečo sa musí učiť veci, ktoré každý dospelý dávno zabudol? Načo sú jej hodiny dejepisu, keď sa z nich nemohla nijako poučiť pre vlastný život? S tým jej škola, pochopiteľne, nepomôže... Alebo hádam majú učitelia pripravené recepty, ktoré jej prezradia, ako má vychádzať s mamou, ktorá sa stravuje prílišne zdravo, každý deň behá do posilňovne a nechce pochopiť, že jej dcére to pripadá úplne nemožné? Vedia hádam učitelia, či sa má Lyra tešiť alebo byť nešťastná z toho, že má mama priateľa, u ktorého niekoľkokrát do týždňa prespáva, a ju necháva samu? Nie, o takých témach sa na žiadnom predmete nehovorilo.

Aj keď boli tieto hodiny bez spánku hrozné, poskytovali Lyre jasný a jednoznačný pohľad na jej život.

To však nebola veľká útecha, keď mala o tri hodiny vstávať a vydržať celý dlhý deň v škole.

Lyra otočila vodovodným kohútikom a trocha sa napila. Potom sa zarazila a zavrtela hlavou. Úplne zabudla, že má odo dnes prázdniny. Ako len môže byť taká zmätená? Asi za to môže to hlúpe dunenie.

Išla späť do svojej izby, vkĺzla do postele, natiahla si cez hlavu perinu a načúvala. Počula len tupé ticho. Žiadne dunenie. Bolo to vďaka vate, alebo sa motor – či niečo iné, čo vytváralo oné zvuky –

nakoniec pokazil? Nie, zvonka sa už neozývalo vôbec nič. Konečne. Konečne mohla klesnúť do mäkkej podušky a oddať sa sladkej úlave spánku.

„Lyra! No tak, Lyra, čo si hluchá?“

Lyra otvorila oči. Vonku už bolo svetlo a nad ňou sa vznášala matkina tvár. Prečo hovorí tak potichu? Po niekoľkých sekundách jej došlo, že má v ušiach vatu, a vybrala si ju.

„Bolia ťa uši?“ Mamin hlas okamžite získal ustarostený podtón. Lyre to prekážalo.

„Nie.“

„Stále ti vravím, že si máš po plávaní vysušiť uši.“

„Mňa nebolia uši!“ Prečo sa mama nikdy nemôže uspokojiť s tým, čo jej povie? Počúva ju vôbec?

„A navyše mám prázdniny!“ dodala.

Mama si vzdychla, akoby na svojich pleciach niesla všetku ťarchu sveta. Aha, takže teraz sa zasa bude ľutovať, pomyslela si Lyra. Zažmúrila oči pri pohľade do slnka, ktoré jasne svietilo priamo do izby, pretože mama rozťahla závesy. Cesta do príjemne temnej spánkovej riše sa definitívne skončila.

„Prečo ma budíš? Mám prázdniny.“

Mama na ňu vrhla jeden zo svojich typických príšerne vážnych pohľadov. „Poznáš predsa Piu Hellmannovú.“ Jej hlas znel odrazu divne.

Lyra pokrčila plecami. „Hej, jasné.“

Pia chodila do vedľajšej triedy. Príliš často sa nevidali, stretávali sa len občas náhodou na pláži. Mama sa posadila na kraj postele.

„Predstav si, Pia včera neprišla domov zo školy. Jej rodičia preto zrušili návštevu u Köhlerovcov.“

Lyru ani tak nevyľakala samotná správa ako mamina bledosť. Bola biela ako krieda, len s ľahkým nádychom do žltá, ktorý pochádzal z opálenia.

„Možno má chalana.“ Lyra neznášala, keď mala byť hneď ráno konfrontovaná s nejakými problémami.

Pia sa iste zasa objaví. A vôbec, čo jej je po Pii?

„Ale to by predsa dala rodičom vedieť,“ namietla mama.

Lyra znova pokrčila plecami.

„Nebud' predsa taká ľahostajná!“ vyletela na ňu mama.

Lyra sa chystala znova myknúť plecami, ale namiesto toho len zívla. „Dnes je prvý deň prázdnin! Mohla si mi to pokojne povedať neskôr!“

Mama jej poznámku ignorovala. „Srdiečko, sľub mi, že mi vždy zavolaš, keď sa niekde zdržíš.“ Schytila dcéru za ruky. Mama občas bývala príšerne teatrálna.

Lyra sa odtiahla a zamumlala: „Ale áno, jasné.“

Mama si ju ďalej ustarostene prezerala a potom pokrútila hlavou. „Lyra, ja to myslím vážne!“

„Hej, jasné.“ Lyra s rozmachom odhodila perinu. Teraz už aj tak nemohla spať. O jedenástej sa mala zísť na pláži s Beou, Patrickom a Oliverom. „Musím do kúpeľne.“

„Lyra! Musíš mi vždy hovoriť pravdu! Musíš mi to sľúbiť! Poču-ješ?“ volala za ňou mama.

Správa sa vážne trápne, pomyslela si Lyra. „Ánoóóó! Sľubujem!“ skríkla a zabuchla za sebou kúpeľňové dvere. Pia sa zasa objaví. Okrem toho sa takmer nepoznali a Lyra mala dosť vlastných problémov. Bol tu stres v škole, skutočnosť, že si jej najlepšia kamarátka Bea dokázala omotať všetkých chalanov okolo prsta, kým ona bola vždy len a len divák. Aj Olivera, ktorý mal Beu očividne radšej než ju. Čo jej bolo po Pii Hellmannovej! Pravdepodobne sa stretnú dnes na pláži. Mama hrozne ľahko panikári!

„A nezabudni, že dnes príde Pablo!“ začula ešte mamu, kým sa za ňou zabuchli dvere.

Pablo, jej učiteľ angličtiny – úplne na neho zabudla! Prečo si jednoducho tiež nemôže urobiť prázdniny? Pôvodne vyučoval

na ich škole, Nemeckej škole v Marbelle, španielčinu a angličtinu. Po odchode do dôchodku si privyrábal doučovaním. Veľmi dobre vedel, ako vyzerajú osnovy a čo musia žiaci vedieť. To bolo dobré. Zlé bolo, že Pablo bol dosť prísny a nanajvýš netrpezlivý a nemal ani štipku pochopenia pre zabudnuté domáce úlohy. Ale Lyra teraz nehodlala myslieť na popoludnie.

Osprchovala sa, obliekla si bikiny a na ne úzky top a krátku sukňu. Bolo tak horúco, že si ani nemusela fénovať vlasy. Nedomýšľala si ani len predstaviť, že by žila v Nemecku, kde letá často nestáli za nič a zimy boli sychravé. A pláže tam neboli vôbec. Ešte šťastie, že mama sa pred desiatimi rokmi rozhodla odsťahovať do južného Španielska, na Costa del Sol.

Lyra sa pozrela na hodinky. Už je pol jedenástej! Ponáhľala sa do svojej izby, aby si do plážovej tašky prihodila ešte mobil a iPod. Vtom sa ozvala dôverne známa melódia. Píšťalka – štyri vzostupné tóny a na konci trilka. Brusič nožov a nožníc. Každý týždeň prechádzal spleťou úzkych uličiek v starom meste. Lyra išla k oknu a vykukla z prvého poschodia na ulicu. Bývali s mamou priamo uprostred starej Marbelly, v renovovanom mestskom dome so strešnou terasou.

„Vyzerá ako hipík,“ vravela mama pohľadovo zakaždým, keď brusiča nožníc uvidela. Hipík bol podľa nej každý, kto nosil rastafariánske dredy, sandále a sprané, voľné oblečenie. Lyre občas napadlo, že mamu vlastne mrzí, že bola v časoch skutočných hipíkov v sedemdesiatych rokoch príliš mladá – a teraz v štyridsiatke zasa príliš stará. Brusič nožov zaparkoval svoj moped s brúskou na nosiči pod Lyriným oknom a znovu zapískal na píšťale. Dvere susedného domu sa otvorili a objavila sa tlstá Marta, ozbrojená dvoma dlhými, lesklými nožmi, ktoré mu podala. Muž naštartoval moped, takže sa brúska roztočila, a nabrúsil obe ostria.

Lyra mu už dvakrát chcela priniesť kuchynské nože, ale mama jej to vždy zakázala. „Naše nože sú ostré dosť, Lyra.“

„Čo proti nemu vlastne máš?“ vyzvedala Lyra.

„Ale nič. Len mi niečím pripomína potkaniara z Hamelnu.“

Keď sa Lyra vykláňala z okna, musela myslieť na ten strašidelný príbeh. Na všetky tie deti, ktoré kráčali za mužom s píšťalkou preč z mesta a už sa nikdy nevrátili... V tom okamihu k nej brusič zdvihol oči. Pleť mal hnedú od slnka a oči jasné a trblietavé. Lyra sa zachvela. Rýchlo sa odvrátila od okna, schmatla tašku a ponáhľala sa na pláž.